

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ
ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

Κυριακή του Παραλύτου

(Ιωάν. ε'1-15)

22 Μαΐου 2016

Ο ανθρώπινος πόνος είναι ένας σύντροφος ενοχλητικός και ανεπιθύμητος. Ο ερχομός του συνοδεύεται με δάκρυα και στεναγμούς. Κανένας δεν τον θέλει και αυτός έρχεται απρόσκλητος σε όλους τους ανθρώπους, χωρίς εξαίρεση.

Ο παράλυτος του σημερινού ευαγγελίου ζούσε με αυτό το σύντροφο για τριάντα οκτώ χρόνια, μια ολόκληρη ζωή. Ο Χριστός τον βρήκε «κατακείμενον», να περιμένει τον Άγγελο του Θεού να ταραξεί το νερό της κολυμβήθρας της Βηθεσδά, για να μπει μέσα να θεραπευθεί. Πάντοτε όμως, κάποιος άλλος τον προλάβαινε μένοντας εκεί και ελπίζοντας στο επόμενο θαύμα.

Το παράδειγμα του παραλύτου με τον μακροχρόνιο πόνο, αλλά και η εμπειρία του καθενός μας, μας δίνει την αφορμή να μελετήσουμε το μυστήριο του πόνου και την αντιμετώπιση του μέσα από το φως του ευαγγελίου.

Ας δούμε πρώτα την προέλευση του πόνου. Εφευρέτης του πόνου και όλων των κακών που υπάρχουν είναι ο διάβολος. Με την παράβαση της Θεϊκής εντολής, ο άνθρωπος απομακρύνθηκε από το Θεό, την πηγή της ζωής και της χαράς και αναζήτησε νέες πηγές χαράς στα υλικά αγαθά, για να γεμίσει το κενό που δημιουργήθηκε από την απουσία του Θεού. Επειδή η παράβαση του θελήματος του Θεού και η αποξένωση απ' αυτόν συνεχίζεται διά μέσου των αιώνων και γινόμαστε όλοι μας παραβάτες, συνεχίζεται και η παρουσία του πόνου και όλων των κακών στη ζωή μας.

Ο παραλυτικός ήταν κι αυτός ένας άνθρωπος αμαρτωλός, που με την αμαρτία του κληρονόμησε την ασθένειά του. Το διαβεβαιώνει άλλωστε ο ίδιος ο Χριστός, όταν του λέει μετά τη θεραπεία του: «ίδε υγιής γέγονας, μηκέτι αμάρτανε, ίνα μή χειρόν σοί τί γένηται». Πολλοί χλευάζουν τη σχέση αμαρτίας και ασθένειας. Αν δούμε όμως προσεκτικά τι είναι η αμαρτία, είναι η ασθένεια της ψυχής και όταν ασθενεί η ψυχή,

ασθενεί και το σώμα. Όταν δια της αμαρτίας ο άνθρωπος διώκει την παρουσία της χάριτος του Θεού, τότε είναι εκτεθειμένος στην επήρεια του διαβόλου, τον πόνο.

Ο οποιοσδήποτε πόνος αντιμετωπίζεται με τη χάρη του Θεού. Γι' αυτό άλλωστε ήρθε ο Χριστός και δοκίμασε όλο τον ανθρώπινο πόνο και το θάνατο, το έσχατο όριο του πόνου. Αυτός υπέδειξε ως λύση του δράματος του πόνου, την επιστροφή του ανθρώπου στην αρχική θέση, που είχε πριν αμαρτήσει. Η δημιουργία σχέσης αγάπης με το Θεό και το συνάνθρωπό μας γλυκαίνει τον πόνο και τις δοκιμασίες. Όταν σηκώνουμε το σταυρό του πόνου και των δοκιμασιών, τότε μετέχουμε στο Σταυρό του Κυρίου μας. Οι άγιοι δέχονταν το σταυρό του πόνου και των δοκιμασιών με χαρά και ελπίδα στο Θεό. Έτσι η οδύνη γίνεται ευεργετική και μετατρέπεται σε πνευματική ηδονή. Είναι η χαρά της νίκης των αμαρτωλών παθών μας που επιτυγχάνεται με τη συμμετοχή μας στα μυστήρια της εκκλησίας μέσον των οποίων έρχεται σε μας η χάρις του Θεού. Ο πόνος, λοιπόν, γίνεται μέσον για να μπούμε στη βασιλεία του Θεού, καθώς διαβάζουμε: «Διά πολλῶν θλίψεων ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

Η ψυχική παραλυσία είναι χειρότερη της σωματικής. Ο παράλυτος της σημερινής ευαγγελικής περικοπής επί τριάντα οκτώ χρόνια δεν πήγε στο ναό. Βρισκόταν μόνιμα πλησίον της κολυμβήθρας. Εκείνος δικαιολογείται, καθώς δεν είχε τη σωματική δύναμη να κινηθεί. Οι ψυχικά όμως παράλυτοι, ενώ είναι υγιέστατοι στο σώμα, τα πόδια τους δεν τους οδηγούν στο χώρο λατρείας του Θεού, δεν κατευθύνονται στην Εκκλησία. Ενώ τα χέρια είναι υγιή και δυνατά, δεν ελεούν, δεν βοηθούν τον πλησίον, δεν εργάζονται το αγαθό. Λησμονούν οι άνθρωποι ότι τα χέρια δόθηκαν για να κάνουν έργα αρεστά στο Θεό και όχι για να πληγώνουν με άνομες πράξεις. Η «παράλυτη» γλώσσα δεν λέει τίποτε παραπάνω από ασχήμιες, βλασφημίες, λόγια βρωμερά. Η γλώσσα δόθηκε για να δοξολογεί και να διαλαλεί τα θαύματα του Θεού.

Ποιος πόνος είναι μεγαλύτερος από τη ψυχική παράλυση; Ποια οδύνη είναι μεγαλύτερη της αιωνίου κολάσεως; Με υπομονή λοιπόν, με πίστη στο μόνον ιατρό των ψυχών και των σωμάτων, στον Κύριο μας Ιησού Χριστό, ας υπομένουμε τον πόνο το σωματικό πάντοτε με πνευματική υγεία.

Χέρια παραλυμένα ας υψωθούν, παγωμένες καρδιές ας θερμανθούν και γλώσσες και στόματα ας αινέσουν τον Κύριο « Εἷς Ἅγιος, εἷς Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς, ἀμήν».

Χαράλαμπος Πέτσας